

Sygn. akt IV KK 621/21

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 19 stycznia 2022 r.
sprawy **M. S. (S.)**
skazanego z art. 177 § 2 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 2 lutego 2021 r., sygn. akt IX Ka [...]
utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w K.
z dnia 31 lipca 2020 r., sygn. akt IX K [...]

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego M. S. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 lutego 2021 r., sygn. akt IX Ka (...), Sąd Okręgowy w K., po rozpoznaniu apelacji obrońcy M.S., utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 31 lipca 2020 r., sygn. akt IX K (...), w którym uznano M. S. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. i wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności, 8 lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych oraz zasądzone od oskarżonego koszty postępowania sądowego.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w K. wniosła obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając: „obrazę prawa procesowego, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 41 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju Sądów Powszechnych w związku z art. 45 Konstytucji RP poprzez wyznaczenie w niniejszej sprawie składu orzekającego w drodze losowego przydziału spraw, w sytuacji gdy rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości - Regulamin urzędowania sądów oraz instrukcja losowania nie są wydane w sposób prawidłowy w wyniku wykonania delegacji ustawowej, a więc naruszają art. 45 Konstytucji, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określona w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k.;
2. rażące naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. poprzez nie dość dokładne rozpoznanie zarzutów apelacji obrońcy oraz brak wskazania w sposób wyczerpujący, dlaczego zarzuty obrońcy - zdaniem Sądu II Instancji - okazały się niezasadne, co stanowi sytuację tożsamą z nierozpoznanie zarzutów apelacyjnych w ogóle;
3. naruszenie prawa materialnego a mianowicie art. 177 § 2 k.k. poprzez niewłaściwe zastosowanie prawa materialnego i skazanie M. S. w niniejszej sprawie, w sytuacji gdy nie zostały zrealizowane znamiona przestępstwa z art. 177 § 2 k.k., a do zdarzenia drogowego nie doszło w wyniku nieumyślnego naruszenia zasad ruchu drogowego przez Skazanego, lecz w wyniku awarii samochodu Skazanego.”

Podnosząc powyższe, skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 31 lipca 2020 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I Instancji.

W odpowiedzi na kasację p.f. Prokuratora Rejonowego w K. wniosła o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy oskarżonego okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, pozwalającym na jej oddalenie na posiedzeniu bez udziału stron, wyznaczonym w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego oczywista bezzasadność kasacji zachodzi w sytuacji, gdy już w wyniku pobieżnej analizy zarzutów w niej zawartych nasuwa się spostrzeżenie, iż nie są one trafne, a przedstawione w niej wnioski nie odpowiadają zaistniałym w sprawie realiom procesowym. Taka sytuacja występuje w niniejszej sprawie. Lektura sformułowanych w kasacji zarzutów wskazuje, że skarżąca się, pomimo formalnego przywołania w zarzucie 2 kasacji jako naruszonego art. 433 § 2 k.p.k., dotyczącego postępowania odwoławczego, w rzeczywistości, wbrew wymogowi art. 519 k.p.k., kieruje swoje zastrzeżenia wobec rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Analiza pozostałych zarzutów kasacyjnych pozwala na stwierdzenie, że są one oczywiście bezzasadne, a w części niedopuszczalne, ich głównym ich celem jest podważenie ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy.

Kasacyjny charakter ma zarzut drugi, związany z zarzuconą obrazą art. 433 § 2 k.p.k. poprzez „nie dość dokładne rozpoznanie zarzutów apelacji obrońcy oraz brak wskazania w sposób wyczerpujący, dlaczego zarzuty obrońcy - zdaniem Sądu II Instancji - okazały się niezasadne”. Zarzut ten jest jednak w sposób oczywisty nietrafny. W ocenie Sądu Najwyższego kontrola instancyjna dokonana przez Sąd Okręgowy w K. spełnia wymogi z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Sąd II instancji rozpoznał wszystkie zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego, zaś na str. 3-6 uzasadnienia przedstawił rzeczową argumentację wskazującą, dlaczego zarzuty apelacji uznał za niezasadne. Argumentacja Sądu odwoławczego jest zwięzła, lecz rzeczowa i w pełni przekonująca. Jednocześnie dostrzec trzeba, że to sama skarżąca w sposób niezwykle lakoniczny sformułowała zarzut kasacyjny, wyjątkowo ogólnikowy wskazując, że Sąd odwoławczy „nie dość dokładnie” rozpoznał zarzuty apelacji. Nie precyzuje jednak przy tym żadnego konkretnego uchybienia Sądu odwoławczego, nie wskazuje które zarzuty apelacji zostały wadliwie rozpoznane, ani nie precyzuje na czym miałyby polegać ww. uchybienie. Uzasadnienie tak stawianego zarzutu sprowadza się w przeważającej mierze do przedstawienia cytatów z orzeczeń Sądu Najwyższego, określających wymogi

wynikające z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k. Tymczasem kasacja, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, służący od prawomocnych orzeczeń, w tym przypadku jest nim wyrok sądu II instancji, nie może służyć do wywołania kolejnej, niejako trzecioinstancyjnej kontroli rozstrzygnięcia w zakresie przyjętych w nim ustaleń faktycznych, kontroli totalnej przeprowadzonych dowodów i ponownego rozpoznania sprawy, co przy tak ogólnikowo ujętych i niesprecyzowanych zarzutach kasacji samoistnie przesądza o ich nieskuteczności.

Podniesiony w kasacji jako zarzut trzeci, zarzut obrazy art. 177 § 2 k.k. poprzez niewłaściwe zastosowanie prawa materialnego i skazanie M. S. jest zarzutem niedopuszczalnym w układzie procesowym, który wystąpił w niniejszej sprawie. Przypomnieć należy, że wyrokiem z dnia 2 lutego 2021 r., Sąd Okręgowy w K., po rozpoznaniu apelacji obrońcy M. S., utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 31 lipca 2020 r. Sąd II instancji nie stosował więc co oczywiste przepisu art. 177 § 2 k.k., a zatem nie mógł go obrazić. Nie wydał orzeczenia reformatoryjnego, ale utrzymał w mocy skazujący wyrok Sądu I instancji. Poza tym stwierdzić należy, że w istocie w kasacji podniesiono wskazany zarzut obrazy prawa materialnego, tj. art. 177 § 2 k.k. tylko dla pozorów. W rzeczywistości pod pozorem ww. zarzutu podjęto próbę zakwestionowania poczynionych w sprawie przez Sąd I instancji i zaakceptowanych przez Sąd odwoławczy ustaleń faktycznych, skutkujących przypisaniem oskarżonemu sprawstwa przestępstwa z art. 177 § 2 k.k., co w układzie procesowym niniejszej sprawy nie mogło okazać się skuteczne.

Za oczywiście bezzasadny uznać należało także zarzut, w którym wskazano na uchybienia wynikające ze sposobu wyznaczenia w sprawie składu orzekającego w drodze losowego przydziału spraw. Obrońca kwestionuje prawidłowość obsady sądu odwoławczego przez to, że poszczególni członkowie składu został wyłonieni w drodze losowania na podstawie systemu SLPS. System losowania SLPS został wprowadzony Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2019 r. Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz. U. z dnia 19 czerwca 2019 r.), które weszło w życie w dniu 21 czerwca 2019 r. Rozporządzenie to zostało wydane na podst. art. 41 ust. 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych. Wbrew stanowisku skarżącej podstawą wyznaczenia składu

nie jest więc samoistnie instrukcja korzystania z systemu losowania. Słusznie zatem skład sądu odwoławczego został wyłoniony przez system SLPS. Przede wszystkim jednak skarżący nie wskazuje konkretnie, które przepisy ww. rozporządzenia zostały naruszone i jaki miało to wpływ na wynik postępowania. Jedynie ogólnikowo kwestionuje prawidłowość wydania ww. rozporządzenia, nie wykazując w szczególności w jaki sposób losowy wybór składu orzekającego w niniejszej sprawie miałby prowadzić od naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy przez sąd ustanowiony ustawą, co nie może prowadzić do skutecznego podważenia prawidłowości wyznaczenia składu orzekającego w niniejszej sprawie, a same zarzuty nakazuje ocenić jako oczywiście bezzasadne.

Rozstrzygając o kosztach postępowania Sąd Najwyższy zwolnił oskarżonego M.S. z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego obciążając nimi Skarb Państwa.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak sentencji.